

Derimod er Ministeriet ikke i Stand til at besvare det andet Spørgsmaal om den finansielle Virkning af disse Pensioners Omberegning efter Reglerne i Lov af 20de November 1876, fordi det overhovedet er praktisk ugørligt at foretage en saadan Omberegning.

De to Pensionsslove af 9de April 1851 og 20de November 1876 følge nemlig indbyrdes aldeles forskellige Principper for Pensionsberegningen. Denne hviler ifølge Loven af 1851 udelukkende paa den paagældendes Tjenestegrad og Tjenestetid, ifølge Loven af 1876, i alt Fald som overvejende almindelig Regel, udelukkende paa den paagældendes Lønningssindtægt og Tjenestetid. I Overensstemmelse hermed indordner Loven af 1851 alle til de militære Underklasser hørende Tjenestegrader i 6 Klasser, og for hver Klasse fastsætter den et bestemt Pensionsbeløb for 20 Aars Tjeneste, stigende ligeledes med et bestemt Beløb for hvert følgende Tjenestear indtil det fyldte 40de, hvorimod den almindelige Regel i Loven af 1876 er den, at naar vedkommende ved 20 Aars Tjeneste har opnaaet Pensionensret, fastsættes Pensionen til $1\frac{1}{2}$ pCt. af Lønningssindtægten for hvert tilbagelagt Tjenestear indtil det 40de. Entepensionen udgør ifølge begge Love $\frac{1}{4}$ af den Pension, Manden oppebar eller vilde være berettiget til, da han døde.

Som Følge heraf mangler det Materiale, der benyttedes til Beregning af hver enkelt Pension efter Loven af 9de April 1851, fuldstændig enhver Oplysning om det Hovedmoment (Lønningens Størrelse i de sidste 3 Tjenestear), hvorpaa en Omberegning maatte grundes. Umuligheden af at besvare Spørgsmaalet om en Omberegnings finansielle Virkning beror imidlertid ikke paa, at Tilvejebringelsen af de manglende nødvendige Oplysninger for hvert enkelt af de 690 Tilfælde, hvorom her er Tale, vilde kræve længere Tid, men derpaa, at saadanne Oplysninger for en saa langt tilbagegaaende Aarrække, som her vilde behøves, overhovedet ikke ad nogen Vej kunne staffles tilveje.

Fra den nævnte almindelige Regel for Pensionsberegning gør dog Loven af 20de November 1876 en Undtagelse, for saa vidt den ligesom Loven af 1851 har faste Pensionssatser for Korporaler, Underkorporaler og menige samt de med disse Klasser ligestillede — herfra dog udtrykkelig undtaget hele Personalet i Søværnets Værftsafdeling og Forplejningskorps og flere fast ansatte Personer. Paa dette Punkt er en Sammenligning imellem de to Love altsaa mulig; men denne Mulighed er her uden Betydning, da det efter Stillingernes Bestaafenhed vil være en overmaade sjælden Undtagelse, om nogenstunde nogen, for hvem Loven af 1876 har beholdt faste Pensionssatser, skulde have opnaaet Pensionensret ved 20 eller flere Aars Tjeneste. Den Forskel, der findes imellem de to Loves Pensionssatser for disse Stillinger, hidrører alene fra, at Lønningerne i Mellemtiden vare blevne forhøjede, og det samme er Grunden til, at de ældre Pensioner i det hele taget ere lavere end de nyere, et Forhold der paa ingen Maade alene finder Sted ved den heromhandlede særlige Art af Pensioner.

S. B. S. Estrup.

Til Folketingets Finansudvalg.

Bøjesen.

18.

Udenrigsministeriet. Kjøbenhavn, den 8de Februar 1893.

Herved tillader jeg mig at anmeldte følgende Vndringsforslag til 3dje Behandling af Finanslovsforlaget, nemlig:
 at den til Udenrigsministeriet under § 18. A. 1. bevilgede Sum af 33,755 Kr. 99
 Ore forhøjes med 3,200 Kr., og
 at den til Udenrigsministeriet under § 18. B. 1. bevilgede Sum af 250,000 Kr.
 forhøjes med 16,000 Kr.